

Collegii Theologici hoc tempore Decanus Johannes Gerhardus S. Theol.
D. Et Professor Publicus, Theol. In Academia Ienensi Stud. S. : Inter
spurias ac nothas verae Ecclesiae notas a Bellarmino magno illo Romanae
Curie hyperaspiste assignatas etiam locum invenit felicitas temporalis ... P.
P. Ienae 8. Augusti, Ann. 630.

Ienae

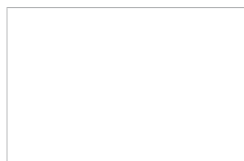
Gerhard, Johann

Phil 2° 00268/04 (068a)

https://dhb.thulb.uni-jena.de/receive/ufb_cbu_00007311

urn:nbn:de:urmel-9489888a-66e9-4e6a-908a-13cf5a8601636-00006671-18

Lizenz: <https://creativecommons.org/licenses/by-sa/4.0/>

urn:nbn:de:urmel-9489888a-66e9-4e6a-908a-13cf5a8601636-00006671-18

58.
a

COLLEGI THEOLOGICI hoc tempore DECANUS
JOHANNES GERHARDUS S. THEOL. D.
 ET PROFESSOR PUBLICUS,
 THEOL. IN ACADEMIA JENENSI STUD. S.

Inter spurias ac nothas veræ Ecclesiæ notas à Bellarmino magno illo Romanæ Curie hyper-aspilte assignatas etiam locum invenit felicitas temporalis. Sic enim differt lib. 4. de Eccles. cap. 18 §. 1. *Ultima nota est felicitas temporalis divinitus iis collata, qui Ecclesiam defenderunt. Nunquam enim Catholici Principes ex animo Deo adhaerunt, quin facillimè de hostibus triumpharent.* Sed si rem rectè iudicii æstimare velimus trutinâ felicitas temporalis tantum abest, ut sit veræ Ecclesiæ nota, ut Antichristianæ potius Synagoga conveniat, cum de Antichristo inter cætera prædictum extet Dan. 11. v. 36. & dirigetur, sive prosperabitur, Res ipsa profectò testatam facit, terrenam ac temporalem felicitatem fidelibus & infidelibus, veris Christi cultoribus & idolorum servis, civitati Dei & Diaboli esse communem, quâ de re Hippoensis Episcopus lib. 2. de Civ. Dei cap. 23. sic scribit: *Non magni pendamus terrenam felicitatem, quæ malis etiam plerumq. conceditur, nec cam rursus quasi malum arbitremur, cum etiam in ea multi pios ac bonos unius Dei cultores præpolluisse videamus.* lib. 18. ejusdem Operis cap. 54. circa finem hæc habet: *Ambe civitates (terrena & celestis) temporibus vel bonis pariter utuntur vel malis, pariter affliguntur, diversâ fide, diversâ se, diversè amore, donec ultimo iudicio separantur & percipiat unaquæq. suum finem, cuius nullus est finis.* Quod si ergo utrique civitati terrena felicitas est communis, quomodo conferri potest celestis civitatis nota essentialis, genuina, perpetua atque propria? Quinimò verâ Ecclesia in hac vita ut plurimum cruci, calamitatibus ac persecutionibus est subjecta, unde Chrysolomus homil. 15. in 1. Corinth. *Crucem & persecutionem dicit esse Evangelii, ac proinde etiam veræ Ecclesiæ Evangelii doctrinam amplectæ & professæ characteres. Fundendo sanguinè & patiendò magis quam faciendo cantumela Christi ab initio semper fundata Ecclesia crevit persecutionibus.* Martyrii coronata est, inquit Hieronymus adversus errores Johannis Hierosolymitani ad Theophilum: *Ecclesia Catholica per totum orbem longe lateq. diffusa impetus hostium frangit, magis magisq. robusta est non resistendo, sed perseverando.* quod est Augustini lib. de agone Christi. cap. 11. Quod si Bellarminus venerandam illam Patrum caniciem hac in parte audire renuit, domesticos testes, sive scilicet fidei homines audiat. Claudius Espensis Episcopus in comm. 2. Tim. p. 103 scribit: *Crucem esse veræ Ecclesiæ notam, Angli. Remenses in annot. Matth. 5. Facit, inquit, Deus Salem suum viri super iustos & in iustos, unde facile persequimur hominum aut nationum prosperos successus nullum signum aut testimonium esse verioris aut purioris religionis.* Benedictus Pererius lib. 2. comment. in Dan. sic loquitur: *Interdum Deus sinit barbaros undeles dominari populo suo, quò gravissimè eorum peccata puniat. Sic per Regem Assyriorum, quem Esaias vocat virgam Dei, Deus punivit decem tribus Israel; per Regem Nebucadnezar, quem per Ezechielem Dominus vocat servum suum, Deus castigabat duas tribus Judæ.* Nicolaus Grassius in Antiparenesi ad Baronium Patavii Ann. 606. edita: *Scimus Iosiam Regè Deo carissimè fuisse, qui tamen misere perit in calamitosissimo illo prælio, quod intempèstivè dimisit cum Nechaane Aegyptio Regè, qui arma non inferebat ipsi, sed Assyriis. Ex nostris etiâ Ludovicus Rex, cuius egregia pietas omnium viciis celebratur, Christianæ religionis propagandæ studio bis adversâ fortunâ cum Saracenis congressus fuit. Nam primo prælio fusus fugatusq. est & insuper captus, altero persilensia vi magnam exercitus partem & civitatem amisit. Et postea, plerumq. iis, quos Deus acceptissimos habet & præcipuo quodam benevolentia genere complèctitur, res ex voto minimè succedunt, imò adversa insectag. videntur omnia, ut ex iis, quæ hominibus in hac vita evenire solent, quælibetq. sint, nonnulli modo possit, actiones ab iis susceptæ iustas, an iniquas sint? Quinimò Bellarminus seipsum extra disputationis fervorem in quietis meditationibus constitutum audiat. In lib. de gemitu columbæ cap. 4. p. 170. offendit: *Veram Ecclesiam semper subjacere tribulationi, p. 177. conqueritur: Ecclesiam Catholicam pati persecutionem, in comment. Psal. 34. sic differt: Hoc est proprium membrorum Christi, dum adversa patientur, non cum adversariis contendere, sed ad cor suum redire. Sed & in illo ipso 4. de Eccles. libro cap. 6. §. Jam verò, &c. sic scribit: Constat, Ecclesiam semper persecutionibus crevisse. Ut enim aqua diluvii palatia Regum obnuebant atq. deiciebant, arcem verò Noè semper magis ac magis attollebant: ita persecutiones regna temporaria facile destruant, Christi regnum, quod est Ecclesia, non modo non destrunt, sed etiam illustrant, itaq. Iustinus in Tryphone dicit, persecutionem id esse Ecclesiæ, quod est vincis putatio. Ut enim vinca putatione ad ubertatem provocantur: ita quoq. Ecclesia persecutionibus crescit. Et Tertulianus capite ultimo Apologetici sanguinem Martyrum eleganter semen Christianorum vocat, quod explicasse videtur Leo serm. 1. de SS. Petro & Paulo, cum ait: Non minuitur persecutionibus Ecclesia, sed augetur, & semper Dominicus ager segete ditior existit, dum grana quæ singula cadunt multiplicata nascuntur.* Rectius igitur Bellarminus fecisset, si paternam Dei providentiam in miranda Ecclesiæ sub cruce conservatione cum Collega Baronio Ann. 756. n. 6. devotis mentibus expendendam proposuisset, quàm quòd invitâ veritate temporalem felicitatem propriam & genuinam Ecclesiæ notam esse, conatus fuit evincere. Sicut rubus in deserto Mosi apparens igne non fuit consumtus: sic Ecclesia persecutionum flammis aduritur, non tamen consumitur aut extinguitur Ex. 3. v. 4. Sed hac de re pluribus verba faciet Reverendus & Clarissimus Vir Dn. JOHANNES ROTHMALERUS Francohufanus, Ecclesiæ Patris Antistes, & reliquarum illius Dioeceseos, Scholarum & Ecclesiarum Superintendens vigilantissimus, Candidatus noster dignissimus, cui Lectionis Cathedralis loco explicandum dedimus Psalmū 46. de quo B. noster Lutherus in Summario rectè pronuntiavit, quòd sit gratiarum vitæ & studiorum ipsius curriculum extremis duntaxat attingamus lineis) Francohufæ, quod est celebre Perillu. fremitus & omnes mundi insultus. Natus est autem Candidatus ille noster, (ut pro more recepto vitæ & studiorum ipsius curriculum extremis duntaxat attingamus lineis) Francohufæ, quod est celebre Perillu. strum Dnn. Comitum Schvartzburgicorum oppidum, Salinis nobilitatum. Anno Christi 1601. Patre, Reverendè dignitatis Viro, Dn. E. A. SMO ROTHMALERO, Ecclesiæ Patris Diacono, Matre verò femi. nâ pientissimâ M. A. I.â, Viri Reverendè Dn. Johannis Berichii Pastoris emoluit, omnibus nunc & alyis, qui hunc filium suum per Baptismum Christo consecraturum jam inde à teneris unguiculis in. vera pietate ac morum honestate diligenter educarunt, & ad annum usque 6ti. ipfis emortualis Scholæ Patris informandum commiserunt, ex qua in illisre Cœnobio Illustrense progressus, inque eo per biennium commoratus, Anno Christi 610. in hanc Salanam concessit ac Philosophici studii cursu feliciter absoluto, ad Theologiam animum appulit; elapso biennio ad aliam studiorum, præsertim Theolo. gicorum matrem, Evangelicam Sionâ, Wittebergam fide contulit, ubi in Cathedra B. Lutheri fulgidissima illa Ecclesiæ lumina Dn. D. Fridericum Balduinum, Dn. D. Balcharem Meisnerum, utrumque p. m. Dn. D. Nicolaum Hunnium & Dn. D. Jacobum Martini, vidit quotidie, audivit assidue, inq. Collegiis eorum disputatoriis, præsertim Dn. D. Balduini sese exercuit mæculæ, donec tandem ante sexennium in patriam, ad munus Conrectoris Scholasticum fuit revocatus, cui postquam ultra biennium fideliter præfuisse, Ann. 626. ob vacante tempore Ecclesiæ Francohufanæ Ministerio fuit adjunctus & sacro illo munere usque ad præsentem annum 630. piè & industrie perfundus, qui tam faustus & auspiciatus ipsi exitit, ut mense Junio proximè præterlapso ab Ecclesiæ patriâ unanimi suffragio officium Pastoris, & à Perillustri ac Generosissimo Comite ac Domino, Domino Alberto Günthero, S. R. Imperii Quatuorviro, Comite à Schwargburg & Jöhnslein, Domino Arnoldi, Sondershufæ, Leutenbergæ, Lohræ & Clettenbergæ, &c. Ecclesiarum & Scholarum ad Dioecsin Francohufanam pertinentium inspecto & approb. legitime ac solenniter ipsi fuerit demandata. Ante dies non ita multos à Perillustri modo honorificè nominati Dn. Comitibus Generositate literas ad Collegium nostrum attulit gratiosissimas, in quibus non solum officii fideliter hætenus administrati & vitæ innocenter actæ testimonium Perillustri ipsius Generositas huic Candidato nostro tribuit amplissimum, sed etiam causas exposuit gravissimas, ob quas exemplo Antecessorum laudabili summum in Theologia gradum eidem, si dignus fuerit iudicatus, conferri cle. menter velit atque censeat. Ad primum igitur, quod ita vocant, tentamen haud inviti fides ipsi patefecimus, in quo à cognitione sacrarum linguarum & Theologiæ solidiore cum ita instructum deprehendi. mus, ut sine scrupulo ad ulteriora specimina, & quidem publica ipsam admittendum esse iudicavimus. Curforiz ergo Lectionis, in qua Psalmum, quem superius indigitarimus, in Cathedra Theo. logica explicabit, initium diei crastinæ horâ IX. Deo bene juvante facturus est. Ad illius benevolam aulcationem ut bonarum artium ac partium, Theologiæ cum primis Studiis, frequenter confluant, non meo solum, sed etiam ac vel maximè Collegii nostri nomine eos obtestor atque exhortor, omnibus ac singulis vicissim meam rogationem atque officia paratissima pollicitus. P. P. JENÆ 8. Augusti, Ann. 630.*

T. P. STEINMANNIANIS.

urn:nbn:de:urmel-9489888a-66e9-4e6a-908a-13cf5a8601636-00006671-25